

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: J. O., narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUUK/007226/2025/DS/Pla,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUUK/007226/2025/DS/Pla, a rozhodnutí Městského úřadu Žatec ze dne 6. 12. 2024, č. j. MUZA 49268/2024, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUUK/007226/2025/DS/Pla, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

„povinný subjekt“) ze dne 6. 12. 2024, č. j. MUZA 54647/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), částečně odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 5. 11. 2024 co do sdělení osobních údajů fyzických osob. Žalobce zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce shrnul, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt částečně odmítnul žádost žalobce o poskytnutí informace – záznamu o provedeném úředním měření. Žalobce tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že mu nebyly s poukazem na ochranu osobních údajů poskytnuty identifikační údaje operátora, který měření prováděl (na záznamu o provedeném úředním měření označen jako „operátor“ nebo „user“).
3. Žalobce nezpochybnil názor žalovaného, že identifikační údaje operátora (jméno a příjmení) jsou osobními údaji. Zdůraznil však, že se v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu dovolával
§ 8a odst. 2 InfZ, dle kterého povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
4. Žalobce zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí nenalezl vypořádání námitky, že údaj o osobě, která prováděla měření, měl být s ohledem na § 8a odst. 2 poskytnut. Žalovaný sice odůvodnil, proč je jméno a příjmení policisty osobním údajem, nijak již neodůvodnil, proč se nejedná o osobní údaj, který se dle § 8a odst. 2 InfZ poskytne. Žalobce měl za to, že rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
5. Napadenému rozhodnutí žalobce dále vytknul nezákonnost. S odkazem na judikaturu konstatoval, že policista je zaměstnancem veřejné správy ve služebním poměru a měření rychlosti je úřední činností.
6. Závěrem žaloby uvedl žalobce účel, za kterým se poskytnutí informace – jména nebo služebního čísla policisty – domáhá. Chce získat poznatky, zda policista, který toho dne na předmětném místě měření vykonával, k tomu byl proškolen, resp. zda nebyl proškolen na jiný typ rychloměru, a neporušil tak nařízení policejního prezidenta.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Následně připomněl, že žalobce v žádosti o informace ani v následné stížnosti nijak nespecifikoval důvod, proč o informace žádá.
8. Žalovaný uvedl, že osobní údaje neposkytl z důvodu jejich ochrany. Konstatoval, že podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“) je osobním údajem jakákoliv informace, která se vztahuje k identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjektu údajů). Identifikovatelnou fyzickou osobou je osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Do přímé identifikace fyzické osoby patří konkretizace osoby uvedením jména, příjmení a adresy.

9. Žalovaný dále uvedl, že podle ustálené judikatury mohou být na základě § 8a odst. 2 InfZ poskytovány údaje o pracovním zařazení úředníka v organizační struktuře státu, o náplni jím vykonávané práce, informace o přestupcích veřejně činných osob souvisejících s porušením zákona o střetu zájmů či o absolvování vzdělání v rozsahu nutném pro výkon určité funkce. Naopak jméno a příjmení policisty je dle žalovaného osobní údaj, který je i v případě policistů důležité chránit v souladu s § 8a InfZ i GDPR, a jako takový nemůže být bez souhlasu dotčené osoby poskytnut.
10. Žalovaný dodal, že je třeba zajistit, aby osobní údaje byly anonymizovány, pokud jejich zveřejnění není nezbytné pro účely, pro které jsou informace poskytovány.
11. Žalovaný měl za to, že v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný proto navrhnul, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce přisvědčil tomu, že ve své žádosti o informace neuvedl, proč o informace žádá. Zdůraznil však, že takovou povinnost žadatel o informace nemá. Považovali žalovaný za důležité objasnit důvody žádosti (např. za účelem provedení testu proporcionality), mohl žalobce vyzvat k jejich sdělení. Žalobce se domníval, že mu neodůvodnění žádosti nemohlo být k tíži za situace, v níž právní předpis takovou náležitost nestanoví, a žalovaný ani povinný subjekt žalobce ke sdělení důvodů nevyzval.
13. Žalobce označil za nesporné, že jméno i příjmení jsou osobními údaji a že právo na informace je omezeno ochranou osobních údajů zakotvenou v § 8a odst. 1 InfZ. Podotkl však, že z tohoto obecného pravidla stanoví § 8a odst. 2 InfZ výjimku. Žalobce znovu zopakoval své zdůvodnění, proč je policista zaměstnancem veřejné správy a měření rychlosti při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu úřední činností.
14. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jméno policisty musí být anonymizováno, pokud jeho zveřejnění není nezbytné pro účely, pro které jsou informace poskytovány. Žalobce konstatoval, že právní předpis nedával v tomto případě žalovanému ani povinnému subjektu možnost správního uvážení ani se nejednalo o střet dvou práv, který měl být řešen testem proporcionality. Žalovaný byl dle názoru žalobce toliko povinen posoudit, zda jde údaj podřadit pod hypotézu § 8a odst. 2 InfZ, a dospěl-li ke kladnému závěru, pak byl povinen informaci poskytnout.
15. Žalobce zdůraznil, že žalovaný ve svém vyjádření nijak nepolemizoval s žalobní námitkou, že v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací námitku, a zatížil tak rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Závěrem své repliky žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl, neboť žalovaný nepředložil argumenty, z nichž by se dalo usuzovat na nedůvodnost žaloby.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ačkoli byli ve výzvách výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v předmětné žádosti o informace adresované povinnému subjektu ze dne 5. 11. 2024 žádal o poskytnutí snímku, který pořídil dne 18. 2. 2024 v čase 10:02 silniční laserový rychloměr zn. „LaserCam4“ a který měl být pořízen hlídkou OSD-ÚL v Žatci (okr. Louny), na ul. Plzeňská, u domu č. p. 1543, na silnici I/27, ve směru jízdy na Most. Povinný subjekt požadovaný výstup z rychloměru označený jako „záznam o přestupku“ žalobci připsal ze dne 6. 12. 2024, č. j. MUZA 54626/2024, poskytl. Přistoupil přitom k anonymizaci osobních údajů a prvostupňovým rozhodnutím částečně odmítl poskytnutí informací. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že podle čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR lze osobní údaje poskytnout se souhlasem dotčených osob, resp. za splnění předpokladů stanovených čl. 6 odst. 1 písm. b) až f) GDPR. Povinný subjekt konstatoval, že kautely těchto ustanovení naplněny nebyly a vyslovil názor, že právo na ochranu osobnosti a osobních údajů podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod mělo v tomto případě přednost před právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Závěrem odůvodnění povinný subjekt dodal, že podle čl. 86 GDPR má orgán veřejné moci při poskytování úředních dokumentů zajistit soulad mezi zpřístupněním dokumentů a právem na ochranu osobních údajů. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 17. 12. 2024 odvolání, v němž nesouhlasil s anonymizací údajů o operátorovi rychloměru s poukazem na § 8a odst. 2 InfZ, neboť operátor rychloměru je coby policista veřejně činnou osobou a měření rychlosti je úřední činnost.
20. Dne 14. 1. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce svou žádost neodůvodnil, a povinnému subjektu tak nemohlo být patrné, proč žalobce o informaci žádá. Žalovaný se s žalobcovou odvolací námitkou stran nutnosti podřadit informaci obsahující osobní údaje policisty pod výjimku stanovenou § 8a odst. 2 InfZ vypořádal tak, že na základě § 8a odst. 2 InfZ mohou být poskytovány údaje „o pracovním zařazení úředníka v organizační struktuře státu, o náplni jím vykonávané práce, informace o přestupcích veřejně činných osob souvisejících s porušením zákona o střetu zájmů či o absolvování vzdělání v rozsahu nutném pro výkon určité funkce“. Naopak jméno a příjmení policisty označil žalovaný za osobní údaj, který nemůže být v souladu s GDPR bez souhlasu dotčené osoby poskytnut. Žalovaný dodal, že je vždy třeba zajistit, aby osobní údaje byly

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

anonymizovány, pokud jejich zveřejnění není nezbytné pro účely, pro které jsou informace poskytovány.

21. Ze správního spisu soud seznal, že údaje o policistovi, které byly žalobcem anonymizovány, sestávají z jeho jména, příjmení a identifikačního čísla. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přitom nijak neplyne, že jedním z anonymizovaných údajů bylo vedle jména a příjmení policisty i jeho identifikační číslo. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně hovoří jen o nutnosti chránit jméno a příjmení. O identifikačním čísle se zmiňuje toliko v kontextu definice čl. 4 odst. 1 GDPR, tedy v rámci demonstrativního výčtu typových informací, které lze za osobní údaje považovat.
22. Soud uvádí, že identifikační číslo je stejně jako jméno a příjmení osobním údajem; tím se totiž ve smyslu GDPR rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, kterým je mimo jiné identifikační číslo. Identifikačním číslem je také rodné číslo, dále i číslo smlouvy nebo unikátní a neměnné identifikační číslo mobilního telefonu, tzv. IMEI (srov. Nulíček, M., Donát, J., Nonnemann, F., Lichnovský, B., Tomíšek, J.: Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR): Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer, ISSN 2336-517X).
23. Podle § 12 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je policista při provádění úkonu „*povinen prokázat svou příslušnost k policii služebním stejnokrojem, služebním průkazem nebo odznakem policie, na kterých musí být zřetelně viditelné identifikační číslo*“. Tato identifikační čísla jsou prostředkem k případnému ztotožnění daného příslušníka či zaměstnance, aniž by se současně jeho totožnost osobám automaticky sdělovala např. jmenovkou (srov. Vangeli, B.: Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 67, k § 12). Ačkoli tedy samo identifikační číslo naplňuje definiční znaky osobního údaje, jeho účelem je chránit subjekt údajů před zpracováním jiného osobního údaje – jména a příjmení, jejichž zpracování by představovalo intenzivnější zásah do chráněné sféry.
24. Identifikační číslo není dohledatelné skrze žádnou veřejně přístupnou databázi, zatímco znalost jména a příjmení může vést ve spojení s dalšími údaji (zaměstnání, místo výkonu práce) ke ztotožnění jejich nositele skrze veřejně dostupné zdroje. Jak již správní soudy dříve judikovaly, jméno a příjmení (obzvlášť ve spojení s jinými údaji a ve specifickém kontextu) podléhá ochraně před zveřejňováním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2022, č. j. 6 As 1/2021-34).
25. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že míru a způsob ochrany jména a příjmení na straně jedné a identifikačního čísla na straně druhé je třeba vzhledem k odlišné povaze obou údajů vážit separátně. Z napadeného rozhodnutí vyplývá toliko, že anonymizovány byly osobní údaje, mezi nimi jméno a příjmení. Skutečnost, že mezi anonymizovanými údaji bylo navíc i identifikační číslo policisty, povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích neuvedli. Soud v tom spatřuje vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno co do neposkytnutí identifikačního čísla.
26. Soud nemá pochyb o tom, že činnost Policie ČR a v jejím rámci policistů je věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím InfZ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148). Vzhledem k tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodňuje odmítnutí poskytnutí osobních údajů Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

podle InfZ mimo jiné odkazem na nutnost tyto údaje chránit podle GDPR, soud považuje na tomto místě za vhodné vyložit relevantní ustanovení obou předpisů v jejich vzájemném vztahu.

27. Recitál 47 GDPR deklaruje, že zpracování osobních údajů by mělo sloužit lidem a že právo na ochranu osobních údajů není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy. Mezi „jiná práva a svobody“, s nimiž může právo na ochranu osobních údajů kolidovat, patří i právo na informace. Při posuzování, zda by poskytnutím požadovaných informací povinný subjekt nepostupoval v rozporu s GDPR, je třeba vycházet konkrétně z jeho čl. 6, který vymezuje situace, ve kterých je zpracování osobních údajů (tj. rovněž jejich zpřístupnění) zákonné.
28. Čl. 6 odst. 1 GDPR stanoví, že „[z]pracování je zákonné, pouze pokud je splněna jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu“. Pro nyní posuzovanou věc je relevantní podmínka obsažená v písm. c) daného ustanovení, podle níž je zpracování zákonné tehdy, pokud „je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje“. Právní povinností v uvedeném smyslu je mj. povinnost poskytovat informace stanovená – ve smyslu čl. 6 odst. 3 obecného nařízení o ochraně osobních údajů – vnitrostátním právem České republiky, a to jednak Listinou a jednak InfZ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 A 263/2018-35, č. 3914/2019 Sb. NSS).
29. Nejvyšší správní soud judikoval, že pokud osobní údaj vyžádaný podle InfZ vypovídá přímo o výkonu veřejné moci úřední osobou podle § 8a odst. 2 InfZ, není zapotřebí žádné další posuzování proporcionality: „Žalovaný se mylí, pokud ve svém vyjádření ke kasační stížnosti dovozuje podmínku další, tedy že informace podle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím bude poskytnuta pouze tehdy, pokud povinný subjekt nedospěje při posuzování žádosti k závěru, že ochrana soukromí subjektu údajů převažuje nad veřejným zájmem na poskytnutí informace. Je jistě pravdou, že přiměřenost při nakládání s osobními údaji je vlastní celému GDPR coby právnímu předpisu, a to přinejmenším v horizontálním ustanovení „minimalizace údajů“ dle čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR (zásady zpracování osobních údajů). Česká republika nicméně § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím přijala specifickou vnitrostátní úpravu předvídanou čl. 6 odst. 2 a 3 GDPR, přičemž otázku přiměřenosti rozsahu poskytování osobních údajů upravila již na úrovni legislativní: pokud se osobní údaj týká veřejné osoby a rovněž vypovídá o její veřejné činnosti, pak se předpokládá, že je jeho poskytnutí přiměřené. Poskytnutí relevantní informace o veřejně činné osobě, která vypovídá o její úřední činnosti, je totiž ex lege nezbytné s ohledem na účel, pro který je daná informace poskytována: informování veřejnosti o činnosti veřejné správy a jejích výstupech. Pokud daný osobní údaj pod toto vymezení spadne, další, samostatné posuzování přiměřenosti se neprovádí.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2025, č. j. 1 As 300/2024-41, č. 4673/2025 Sb. NSS).
30. Střet práva na informace s ochranou osobních údajů tedy vyřešil přímo zákonodárce přijetím § 8a InfZ. Podle § 8a odst. 1 tohoto zákona platí, že „informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Těmito předpisy jsou občanský zákoník a GDPR. Ustanovení § 8a odst. 2 InfZ dále stanoví speciální pravidlo vůči § 8a odst. 1 InfZ: „Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

31. Povinný subjekt proto s ohledem na výše uvedené poskytne informaci při současném splnění právě tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) veřejně činné osoby, funkcionáře nebo zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Naplněním první a druhé podmínky se již soud výše zabýval. Zbývá tedy zodpovědět, zda byla naplněna i podmínka třetí. Soud dospěl k závěru, že ano, jelikož jediným důvodem, pro který byl záznam o přestupku opatřen jménem, příjmením a identifikačním číslem fyzické osoby, byl status dané fyzické osoby coby úřední osoby – policisty. Osobní údaje policisty uvedené v záznamu o přestupku tedy jednoznačně vypovídají o jeho úřední činnosti (měření rychlosti). Jak zobecňuje judikát Nejvyššího správního soudu, *„pokud dochází v rámci výkonu veřejné moci k incidenčnímu sdělení osobního údaje úřední osoby, pokud je sdělení dané informace o úřední osobě nezbytné pro řádný výkon veřejné správy, pak tento údaj bude spadat pod § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2025, č. j. 1 As 300/2024-41, č. 4673/2025 Sb. NSS). Žalovaný přesto požadovanou informaci pod zvláštní § 8a odst. 2 InfZ nesubsumoval a nesprávně aplikoval § 15 InfZ, v čemž spatřuje soud nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
32. Soud podotýká, že ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, by bylo možné požadované informace odepřít tehdy, pokud by se ukázalo, že žádost o informace, které by bylo jinak třeba vyhovět, má za cíl poškodit dotčenou osobu, které se informace týkají (např. ji šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávisť apod.), a to na základě obecného principu zákazu zneužití práva. Existenci žádných takových okolností nicméně v posuzované věci správní orgány netvrdily. Teoreticky nelze vyloučit existenci výluky podle § 11 odst. 6 InfZ, která nebyla ve správním řízení povinným subjektem ani žalovaným hodnocena. Jakkoli je naplnění podmínek pro užití této výluky v dané věci nepřilíš pravděpodobné, je na povinném subjektu, aby její existenci posoudil.
33. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil výrokem I. rozsudku ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jakož i pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Za dané situace je nepřezkoumatelné i rozhodnutí povinného subjektu, a proto soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
34. Soud zvažoval, zda nejsou dány podmínky, aby povinnému subjektu nařídil, aby žalobci požadované informace poskytl. Podle § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že *„[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“* Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, 1469/2008 Sb. NSS, uvedený postup soudu přichází do úvahy jen tehdy, není-li rozhodnutí o odepření informace rušeno pro nepřezkoumatelnost.
35. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 269 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

36. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].
37. Jelikož právní zástupkyně žalobce je dle předloženého rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty jejím plátcem, je součástí nákladů řízení též náhrada této daně ve výši 2 129 Kč, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů $[(9\,240 + 900) \times 0,21]$. Celkové účelně vynaložené náklady, které je žalovaný povinen zaplatit žalobci tedy činí 15 269 Kč $(3\,000 + 9\,240 + 900 + 2\,129)$. Pro jejich zaplacení stanovil soud obvyklou třicetidenní lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. ledna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.